

GRASPARKIETEN

Deel 2. De ontwikkeling van de grasparkiet tot de huidige tentoonstellingsvogel, de ontwikkelingen in Engeland.

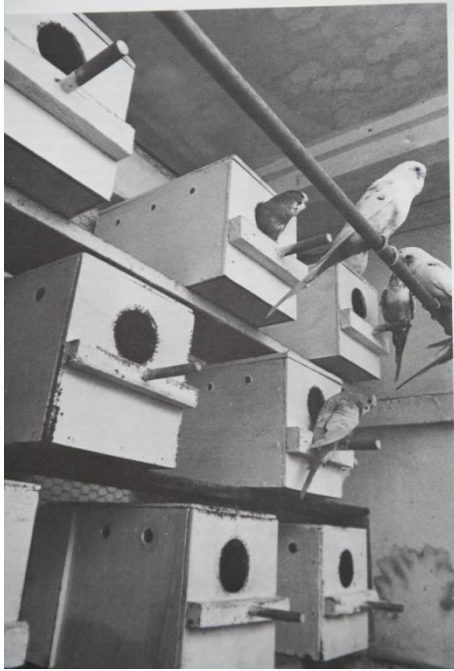
Kleurmutaties.

Al vrij snel na de aankomst van de eerste grasparkieten uit Australië bleek er in gevangenschap goed mee gekweekt te kunnen worden. Ook deden zich tijdens deze kweek diverse kleurmutaties voor. Uit de vrije natuur waren er al incidenteel donkergroenen, gelen en opalines bekend maar in gevangenschap kwamen daar al snel nieuwe bij. In 1865 werden er door de heer Huber vogels gemeld met witte vleugelpennen en ook wit in de bevedering. Op zich merkwaardig want witte pennen wijzen erop dat het om een vogel uit de blauwserie gaat en die waren op dat moment nog niet bekend, de eerste melding van een blauwe vogel kwam pas in 1878. Variaties in slagpenkleur zouden immers bij de vogels die allemaal uit lichtgroenen zijn gekweekt geel moeten zijn. Dat brengt ons gelijk bij de beperking in de oude berichtgevingen. We moesten het doen met omschrijvingen want er zijn geen foto's van die vogels beschikbaar. Berichten kwamen ook uit verschillende landen en er was nog geen verenigingswereld die een internationale verbinding in de kennis over de kleuren van de grasparkieten bracht. Mutaties kunnen soms op meerdere plekken ontstaan zijn. Sommige gingen weer verloren soms tijdelijk, soms definitief. Een voorbeeld van dat laatste is de Engelse grijze, een in tegenstelling tot de huidige Australisch grijze, recessief verervende kleurslag.

De eerste gespecialiseerde grasparkietenvereniging.

In Engeland werd in 1925 de Budgerigar Club opgericht, later omgedoopt tot Budgerigar Society (BS). Zij organiseerde tentoonstellingen waarbij het accent in het begin uitsluitend lag op de conditie van de ingezonden vogels. De BS heeft in zijn beste tijd 13.000 leden gehad. Hoewel er in de beginperiode van de BS al verschillende kleuren bekend waren het merendeel van de vogels op de tentoonstellingen bijna altijd lichtgroenen. Langzamerhand kwamen daar ook de ander kleurslagen bij. Al vrij snel werd in Engeland ook geselecteerd op afwijkende eigenschappen in de lichaamsbouw, in dat begin gaat dat om heel kleine verschillen. Grote namen uit die beginperiode waren Harry Bryan, Angela Moss en Ken Farmer. Harry Bryan telefoneerde wekelijks met Angela Moss en dan hadden zij het onder meer over de richting waarin de postuurkweek zich moest ontwikkelen. Gebruik werd gemaakt van de van nature voorkomende variatie in lichaamseigenschappen bij de grasparkiet. Eén daarvan was de lengte van de vogels. In 1865 werd er al geschreven over de verschillen in lengte, van 17 tot 20 centimeter. Het voorkomen van verschillen brengt de mogelijkheid met zich mee om te selecteren en te sturen. Er werd geselecteerd op afwijkingen hoe klein dan ook en zulke vogels met afwijkende eigenschappen werden door de eerste postuurverbeteraars meteen gekocht als ze die ergens zagen. Als eerste ontstonden verbeteringen in de breedte van de kop. Ook werd de borst bij de vogel breder waardoor een zekere wigvorming ging ontstaan en het extreem kruisen van de vleugels op de rug werd teruggedrongen. Dat bracht weer een rechttere ruglijn met zich mee. Toename van bevedering om de snavel liet deze minder uitgesproken naar voren steken

Van koloniebroed naar het gebruik van broedkooien.

All snel drong bij de pioniers het begrip door dat wilde je de kweek goed beheersen en de gewenste veranderingen vastleggen het kweken in de kolonie niet de juiste weg was. Er werd gestart met broedkooien per paar. Dat gaf in het begin nogal wat discussie omdat de algemene opinie was dat dit erg afweek van de kweek in de natuur waar grote groepen samen broeden en in contact met elkaar waren. Men dacht dat bij koppelsgewijs in een broedkooi de natuurlijke agressie en stimulans zou ontbreken. Dat bleek echter niet waar. In de begintijd van de broedkooien werd ook nog wel gewerkt met gazen tussenwanden zodat de vogels nog wel anderen konden zien maar ook dat bleek later niet noodzakelijk. (hier de tweede foto die ik stuur met daarop een schets van een broedkooi)

Long-flights.

Het was Ken Farmer die omstreeks 1940 de zogenaamde long-flights ontwikkelde, dé opstap naar de postuurkweek. Dit was niet zonder discussie want die vogels waren sterk uit verhouding, de vleugels staken ver over de stuit en ook de staart was te lang. Dat was de rede om de long-flights van de show te bannen door ze buiten de prijzen te houden. Gelukkig werd het kind niet met het badwater weggegooid want naast de lange staart-en vleugelpennen was ook de rest van de bevedering langer en dat kwam postuur, en met name kopkwaliteit, zeer ten goede. De long-flights werden daarom wel als kweekvogels ingezet en voor de tentoonstellingen werden vogels gebruikt die wel die betere veerkwaliteiten hadden maar in een niet zo extreme vorm waardoor ze beter in harmonie waren. Dat langer worden van de bevedering heeft tot op de dag van vandaag een grote verdere ontwikkeling doorgemaakt. Dat ging niet vanzelf want de poppen van de long-flights bleken moeilijke kweekvogels. Het meeste succes was er met long-flight mannen die werden gekoppeld aan kleinere poppen met een wat holle ruglijn. (hier de derde foto die ik stuur, vogel met erg ruwe vleugeldracht)

De tweede wereldoorlog.

De periode van de tweede wereldoorlog heeft belangrijke veranderingen voor de parkietenkweek met zich meegebracht. Voornaamste oorzaak was de schaarste in het verkrijgbare zaad. Veel kwekers moesten daarom stoppen met de vogels en dat heeft een zogenaamde flessenhals effect met zich meegebracht. Het aantal vogels wat na het weer beschikbaar komen van voedingszaden na de oorlog was zeer sterk verminderd en daarmee ook de hoeveelheid van enigszins goede kweekvogels. De onderlinge verwantschap nam hiermee sterk toe, vermindering van de biodiversiteit wordt dat ook wel genoemd de breedte aan kweekmateriaal wordt al het ware tot een flessenhals versmald. Later zal dat op een andere wijze nog eens voorkomen maar daarover in een volgende aflevering.

Het volgende artikel zal gaan over de ontwikkelingen op grasparkietengebied in ander landen.

Gebruikte boeken voor naslag:

-W.Beckmann, Handleiding voorde grasparkietkweker.

-Jubileumblad N.P.C. 1965-1990.

-Roy Stringer, The Budgerigar Man.

Arie Versluis